

ΠΑΡΟΕΥΣΜΟΣ

τεύχος 9

Φθινόπωρο 2006

Αγρίνιο

**Η απόφαση των ανθρώπων
να γράψουν οι ίδιοι την ιστορία τους:
να το μυστικό όλων
των άγριων και ακατανόητων
αρνήσεων, όλων των εποχών.**

editorial

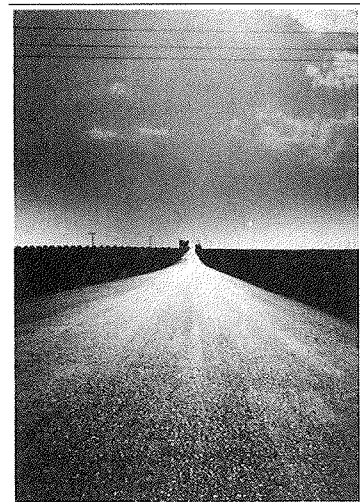
2 χρόνια έχουν περάσει από το τελευταίο τεύχος του Παροξυσμού. Οι δράσεις, οι δραστηριότητες αλλά και οι κακοτοπιές αυτής της περιόδου, έκαναν την έκδοση να φαντάζει πολυτέλεια... Για τα δεδομένα του Αργινίου πάντα και χωρίς καμία διάθεση απολογίας...

8 χρόνια έχουν περάσει από την έκδοση του πρώτου μας τεύχους. Από την εκδοτική ομάδα κάποιιοι ήταν πάντα εδώ, κάποιιοι έφυγαν αλλά ξανάρθαν, κάποιιοι έφυγαν για πάντα, κάποιιοι ήρθαν ελπίζουμε για πάντα...

Το σίγουρο είναι, πως αν κάποιος διαβάσει από το πρώτο τεύχος έως το τελευταίο, μπορεί να παρατηρήσει πως πολλά έχουν αλλάξει και διαμορφωθεί: από το λόγο μέχρι και τις θέσεις πάνω σε καίρια κοινωνικά ζητήματα. Και αυτό είναι απόλυτα φυσικό: η δυναμικότητα του εντύπου εξελίχτηκε μαζί με εμάς. Ή πιο απλά, μεγαλώσαμε μαζί.

Πάντως, όσο και αν ψάξει κάποιος, ιδεολογίες εδώ δεν πρόκειται να βρει. Πρώτον γιατί ο Παροξυσμός όπως και πολλά άλλα έντυπα παραμένει αυθεντικά ένα έντυπο δρόμου έχοντας ως κύριο λόγο ύπαρξης τη κριτική, τη παρέμβαση, τη πρόταση, περιφρουρούμενο πάντα από μία αδιαλλαξία για κάθε είδους «γραμμές».

Δεύτερον, θεωρούμε την ιδεολογία συνώνυμο της σύγκυλωσης. Μια ψευδαίσθηση που αρνείται προκλητικά να συγχρονιστεί με την επιταχυνόμενη κίνηση της σύγχρονης πραγματικότητας. Οποίος θέλει να κατοικεί στο γυάλινο πύργο της ιδεολογίας και να παρατηρεί τον κόσμο από το παραθύρι του, ας το κάνει. Να ξέρει όμως πως αργά ή γρήγορα το ίδιο του το κατασκεύασμα θα τον καταπλακώσει. Αν, φυσικά, δε το εγκαταλείψει πρώτα ο ίδιος...

Όσο αφορά το όνομα του περιοδικού, παραμένει απλά ένα όνομα και τίποτα περισσότερο. Και αν και δεν πολύταιριάζει με το ύφος του εντύπου, θα το διατηρήσουμε, αφενός, γιατί έχει μεγάλη συναισθηματική αξία για εμάς, μιας και αποτελεί ένα πολύ σημαντικό σημείο αναφοράς στις ζωές μας, και αφετέρου γιατί- με μία υπεραισιόδοξη εκτίμηση- αποτελεί ένα απειροελάχιστο μέρος του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού λόγου στην Ελλάδα.

Την τελευταία δεκαετία το Αργίνιο σε πολλά σημεία έχει μείνει το ίδιο: τα ποσοστά ανεργίας χτυπάνε διψήφιους αριθμούς, η πλήξη βρίσκεται καταφύγιο στις καταχρήσεις, οι οικογένεια κατέχει εξέχουσα θέση στους θεσμούς, οι αλβανοί μετανάστες παραμένουν οι φτωχοδιάβολοι και τα εξιλαστήρια θύματα της κοινωνίας, τα κτελ θησαυρίζουν από τα δρομολόγια στην Αθήνα...

Ωστόσο, σε πολλά σημεία έχει μεταμορφωθεί: οι δρόμοι έχουν φωταγωγηθεί, τα μαγαζιά

εκουγχρονίζουν τις βιτρίνες τους, τα τραπεζοκαθίσματα των καφετεριών μας έχουν πνίξει, οι μπάτσοι έφυγαν από στενάκι και έφτιαξαν μέγαρο α' κατηγορίας, οι φυσικές ομορφιές (πχ παλιός Αγ. Χριστόφορος) καταστρέφονται για να γίνουν τσιμέντο και όλη η αργινιώτικη κοινωνία δεν μπορεί να ξεκολλήσει το βλέμμα της από την ολοκαίνουργια γηπεδάρα του Παναθηναϊκού. Το Αργίνιο αλλάζει, αλλά εμείς επιμένουμε πως όλα θα αποκτήσουν πραγματικό νόημα στις ζωές μας, όταν οργανώσουμε και συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας. Για αυτό και εμείς παραμένουμε εδώ, πίσω από τα οδοφράγματα Και το να σπίνεις οδοφράγματα σε μία επαρχιακή πόλη δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Μπορεί εμπρός από αυτά να υπάρχουν λίγοι μπάτσοι, ελάχιστες φωτιές και καθόλου δακρυγόνα, αλλά υπάρχει αυτό το μεγάλο μέρος της κοινωνίας που είναι έτοιμο να συκοφαντήσει, να κατηγορήσει και να επιτεθεί σε οτιδήποτε θεωρήσει (ή της επιβάλλουν να θεωρήσει) ως «ηθικά μη νόμιμη κοινωνική συμπεριφορά». Και επειδή μες την κοινωνία ζούμε και αποτελούμε και μέρος της, αυτή η αντιπαράθεση είναι παρούσα συνεχώς σε όλα τα πεδία της καθημερινότητάς μας.

Στο απόλυτα εκτεθειμένο πολιτικό υποκείμενο της επαρχίας, η πολιτική επιλογή είναι και επιλογή ζωής.

Αλλά εντάξει, τι να κάνουμε... Η ζωή είναι δύσκολη...

Αργίνιο

Με πνίγει η «Παπαστράτου»
κι οι βόλτες πάνω κάτω.

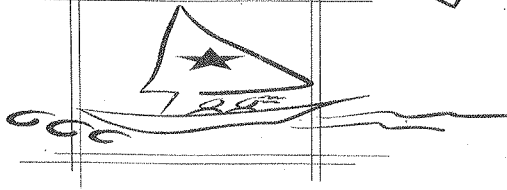
Τούτος ο κόσμος τι
θαρρείς,
δεν έχει άλλο να κάνει,
παρά προσμένει τη στιγμή
που θα βγει σεργιάνι.

θα βγει στο νυφοπάζαρο
να δει και να τον δούνε,
Οι νέοι να ρίξουνε ματιές,
Κλεφτά να αγαπηθούνε.

Και οι αστοί -μικροαστοί-,
Γιατροί και δικηγόροι,
Να τους θαρμάξει ο λαός,
Σωστοί λιμνοκοντόροι...

Με πνίγει η «Παπαστράτου»
κι οι βόλτες πάνω κάτω.

ΑΝΑΠΛΟΥΣ

Αυτοδιαχειριζόμενος Χώρος
Δράσης και Δημιουργίας

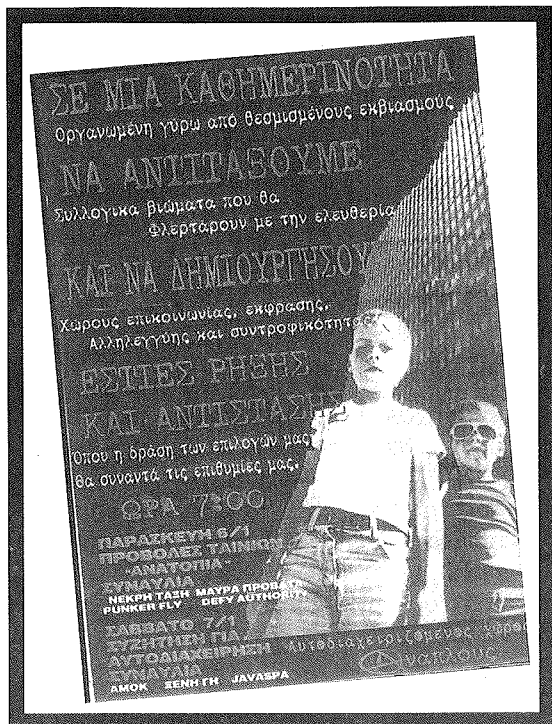
Δεν είναι αρκετό να κρατάς τον κόσμο
αιχμάλωτο με αλυσίδες και όπλα.
Είναι πιο εύκολο να του τσακίζεις το μυαλό
χαρίζοντάς του ψεύτικους βηματισμούς
ψεύτικες αναπνοές
ψεύτικη ζωή.

Σε μια καθημερινότητα που είναι σχεδιασμένη να μας ελέγχει και να μας επιβάλλει κάθε κίνηση, οπλισμένη με καταναγκασμούς και θεσμικούς εκβιασμούς, επιβάλλοντας τους δικούς της ρυθμούς, αναγκάζοντας τους ανθρώπους να επαναλαμβάνουν με κλειστά τα μάτια την ίδια κοινοτυπία. Σε αυτή τη καθημερινότητα που μας κλέβει τον ελεύθερο χρόνο, εγκλωβίζει την επιλογή, τσακίζει κάθε αυτόνομη κίνηση του ανθρώπου και τον μετατρέπει σε ένα απρόσωπο εξάρτημα του καπιταλισμού.

Να αντιτάξουμε τους δικούς μας όρους για ζωή, χωρίς ιεραρχία και εξουσία, χωρίς διαμεσολαβητές και ειδικούς, ενάντια σε κάθε είδους ρόλων.

Να δημιουργήσουμε εμείς τις συνθήκες και όχι οι συνθήκες την συμπεριφορά μας. Να δημιουργήσουμε χώρους όπου οι ανάγκες μας και οι επιλογές της δράσης μας θα συναντούν τις επιθυμίες μας. Χώρους επικοινωνίας, έκφρασης, αλληλεγγύης και συντροφικότητας. Μακριά από το πάγωμα της καθημερινότητας. Ανάβοντας μικρές εστίες φωτιάς ως τη μεγάλη πυρκαγιά της ελευθερίας.

Μέσα στην καθημερινότητα, η ανάγκη να ξεφύγουμε από την απάθεια έφερε σε επαφή ανθρώπους οι οποίοι κουβαλούσαν την επιθυμία για δημιουργία ενός αυτοδιαχειριζόμενου χώρου με κύρια τα χαρακτηριστικά της αντιεξουσίας, αντιιεραρχίας ενάντια στη λογική του κέρδους και της ιδιοτέλειας. Ένας χώρος που θα στεγάσει τις ιδέες και τις δράσεις μας στα πλαίσια της συνολικότερης δυναμικής για την αυτονομία και την καθολική ανατροπή αυτού του συστήματος.

Για επικοινωνία: ΤΘ: 139 ΤΚ: 30100 Αγρίνιο
email: plousana@yahoo.gr

Ο χώρος λειτουργεί κάθε Τετάρτη και
Παρασκευή 19:00 - 22:00.

Γρ. Ξενοπούλου 29 (πλησίον του Δημοτικού Πάρκου)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Ο πόλεμος στο Λίβανο και τη Παλαιστίνη είναι ένας πόλεμος κανονικός και όχι μία «αντιπρομοκρατική επιχείρηση» του Ισραηλινού κράτος εναντίων κάποιων αόρατων και απροσδιόριστων «τρομοκρατών» (Χεζμπολάχ, Χαμάς, Ισλαμική Τζιχάντ). Γιατί αν μιλάμε για πόλεμο, τότε ο αντίπαλος έχει όνομα και υπόσταση. Αντίθετα η παραχάραξη της πραγματικότητας, που πηγάζει από επικοινωνιακούς λόγους, έχει ένα και μοναδικό σκοπό: την επιδίωξη μιας πολεμικής επιχείρησης χωρίς κανένα όριο.

Και ο πόλεμος αυτός ακόμα και σήμερα συνεχίζεται, παρά τη φαινομενική του λήξη. Συνεχίζεται με άλλα μέσα και με μια «ειρήνη» που θα αναλάβει να κάνει ότι δεν μπορούν να κάνουν οι βόμβες και τα τανκ.

Αν και οι στρατιωτικές επιχειρήσεις είναι πολύ μακριά από εμάς, υπάρχει μια παράμετρος, που, όπως σε κάθε πόλεμο, απευθύνεται στους μη άμεσα εμπλεκόμενους και μέσα αυτής επιχειρείται να επηρεάσει τις πολιτικές και κοινωνικές αντιδράσεις διεθνώς. Αυτή η παράμετρος δεν είναι άλλη από την ιδεολογική και προπαγανδιστική επιχειρηματολογία και την επικοινωνιακή εκστρατεία για την επιβολή της. Τα δίπολα που δημιουργούν στα μυαλά και τις συνειδήσεις των ανθρώπων είναι πολλών ειδών, αλλά δεν παύουν ποτέ να είναι δίπολα. Τελικά αυτός ο «επικοινωνιακός πόλεμος» με τη μάζα των μνημάτων και το καταιγισμό καθεστωτικών αναλύσεων και ισχυρισμών, καταφέρνει πάντα να αποσπάσει τη λεγόμενη κοινωνική συναίνεση, με φυσικό επακόλουθο τη σιωπή, το ξαναγράψιμο της ιστορίας από τους νικητές και την επιλεκτική διαγραφή της ιστορικής συλλογικής μνήμης.

Το Λίβανο έχει ισοπεδωθεί. Και αυτό είναι ένα γεγονός.

Όπως γεγονός είναι ότι το Ισραήλ, είναι ένα κράτος μπάτσος στη ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, για τα δικά του συμφέροντα και για τα συμφέροντα του παγκόσμιου καταμερισμού της εξουσίας...

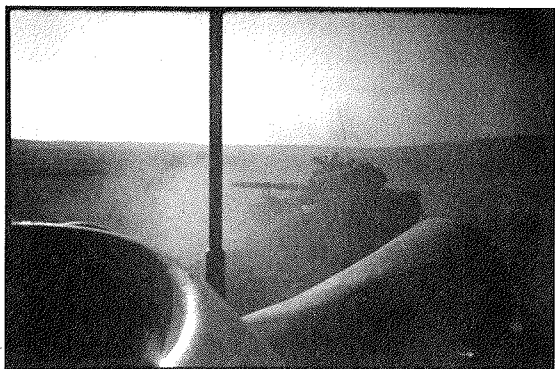
Όπως επίσης, γεγονός είναι και η θρησκευτική και κληρικαλιστική τελεολογία των ισλαμικών κρατών.

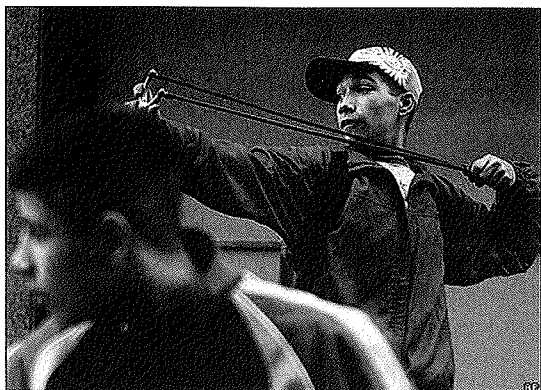
Είμαστε μακριά από την ιστορία της Μέσης Ανατολής και έξω από την ιστορία του αίματος (αυτής που οι υποστηρικτές των «ίσων αποστάσεων», ανόπτα και απαξιοτικά ονομάζουν «κύκλο βίας»).

Πολύ εύκολα θα μπορούσαμε να κόψουμε και να ράψουμε τον αγώνα των χιλιάδων αράβων στα μέτρα μας, στο όνομα μιας ιδεατής αλληλεγγύης.

Οι καμπάνιες για διεθνές οικονομικό μποϊκοτάζ στο Ισραήλ, η διπλωματική πίεση των κομμάτων, η αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας μέσω ΜΚΟ, οι

χωρίς παραλήπτη καταγγελίες της διανοήσης, οι φιλανθρωπικές συναυλίες καλλιτεχνών, τα μικροπολιτικά τεχνάσματα της αριστεράς και η αόριστη εναντίωση στους «υπερατλαντικούς αρχιτρομοκράτες» το μόνο που μπορούν να κάνουν, στη καλύτερη περίπτωση, είναι να επουλώνουν τις πληγές που ο ίδιος ο πόλεμος του καπιταλισμού έχει ανοίξει.

Τις επόμενες μέρες , το ελληνικό κράτος θα στείλει «ενισχυμένη ειρηνευτική δύναμη» στο Λίβανο. Η δύναμη αυτή θα περιλαμβάνει φρεγάτα που θα εκτελεί περιπολίες και ελέγχους στα πλοία που διέρχονται στη θαλάσσια περιοχή στα πλαίσια του εμπάργκο. Το κόστος της φρεγάτας ανέρχεται στα 1,12 εκατ. ευρώ το μήνα. Επίσης θα περιλαμβάνει και ελικόπτερα (κόστους 3.500 ευρώ για κάθε ώρα πτήσης) με ομάδα της Μονάδας Υποβρύχιων Καταστροφών και ένα τάγμα μηχανικού. Στη περίπτωση που η Κύπρος αποτελέσει σημείο εκκίνησης για τη μεταφορά μέρους των 15.000 κυανόκρανων, θα διατεθεί και ένα αρματαγωγό του ναυτικού μεταφέροντας στρατιωτικά οχήματα και

στρατιώτες από την Κύπρο κατευθειάν στο Λίβανο. Τέλος για μετά τις εκλογές έχει προγραμματιστεί να σταλούν και χερσαίες δυνάμεις. Και ο κατάλογος μάλλον θα έχει και συνέχεια...

Η ειρηνευτική διαδικασία στο Λίβανο είναι ένας πόλεμος με άλλο όνομα. Και το ελληνικό κράτος αποτελεί μια συνιστώσα του πολέμου αυτού. Έτσι, το ελληνικό κράτος όπως έχει επεκταθεί στρατιωτικά, οικονομικά και διπλωματικά στα Βαλκάνια γιατί να μην αναζητήσει ένα μερίδιο και στην πίτα της εξουσίας στη Μέση Ανατολή...

Ο πόλεμος είναι συνεχόμενος και βρίσκεται παντού σε κάθε συνοικία της επιρροής του καπιταλισμού. Οι στρατιωτικές επεμβάσεις είναι η πιο αιματηρή στιγμή του πολέμου αυτού.

Έτσι ο δικός μας ο πόλεμος στα αφεντικά, εντός του εσωτερικού του ελληνικού κρατικού καπιταλισμού, είναι μια μορφή έμπρακτης αλληλεγγύης στην απαίτηση χιλιάδων αράβων για την αυτοδιάθεση των ζωνών τους.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΜΟΝΟ ΑΝ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ ΚΑΘΟΛΙΚΑ Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ

ΙΟΣ ΑΤΑΞΙΑΣ Αγρίνιο 22.08.2006

Σημείωση: Η αποστολή ειρηνευτικών δυνάμεων από το ελληνικό κράτος δεν είναι μία τακτική νέα και χωρίς προηγούμενο. Είναι ένα παγιωμένο κομμάτι της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Μιας πολιτικής που ζει και αναπνέει από την επικύρωσή της κοινωνικής συναίνεσης.

Σήμερα εκτός συνόρων υπηρετούν σε Κόσοβο 510, Αφγανιστάν 170 και Βοσνία 80 άτομα.

Επίσης ομάδες παρατηρητών βρίσκονται σε Σουδάν , Ερυθραία, Γεωργία- Αμπχαζία, Δυτική Σαχάρα. Παρατηρητές υπάρχουν στο πλαίσιο διεθνών οργανισμών και στο Μαυροβούνιο, τη Βοσνία, το Κόσοβο, την Τάμπα της Φλόριδα, σε νατοϊκά στρατηγεία στα Τίρανα ,τη Μακεδονία και βέβαια υπάρχει η εκάστοτε φρεγάτα που περιπολεί

λίγα λόγια για το φοιτητικό κίνημα

Μερικές φορές οι φοιτητές μάχονται ενάντια στην εξουσία. Αυτός όμως ο αγώνας έχει τον χαρακτήρα ενός αγώνα για μια αστική ή πιο «σοσιαλίζουσα» δημοκρατία, δηλαδή του αγώνα για μια σύγχρονη αστική δημοκρατία. Ο αγώνας τους είναι ο αγώνας όλων των πρωτοποριακών αστικών τάξεων. Κατάντησε άλλωστε κοινοτυπία να λέμε πως οι νεαροί αστοί, μέλλοντες δικηγόροι, δικαστές, γιατροί, εγκεκριμένοι έμποροι της κουλτούρας και της επιστήμης, καθάρματα της οικονομίας και της βιομηχανίας, ιερείς-φιλόσοφοι της ιδεολογίας, μπάτσοι-ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι της εξουσίας, νομάρχες, ανώτεροι αστυνομικοί, αρχιτέκτονες των μελλοντικών Σαρσελλων (η λίστα κάθε άλλο παρά είναι εξονυχιστική) δεν μπορούν στο σύνολό τους να συμμαχήσουν με το προλεταριάτο εν όψει της απελευθέρωσης του. Αυτή η απελευθέρωση σημαίνει για δαύτους το χαμό μιας προνομιακής ταξικής κατάστασης. Ο μέσος φοιτητής, μόλις περάσει η ιλαρά του η ή νεανική του εξέγερση της περιόδου της συνδικαλιστικής του παρθενιάς, θα βιαστεί να τελειώσει τις σπουδές του για να προσχωρήσει ψυχή τε και σώματι στο στρατόπεδο της εξουσίας. Είναι αυτός που θα παγιδευτεί μέσα στα κομφόρ των αντικειμένων και που θα ταμπουρωθεί πίσω απ' τα διπλώματα και την κουλτούρα της εξουσίας: ο παραδοσιακός μαζικός φοιτητικός συνδικαλισμός, εξ ορισμού, δεν αποβλέπει παρά στην καλύτερευση της τύχης του φοιτητή, και κατά συνέπεια, στο να του επιτρέψει να φτάσει γρηγορότερα και καλύτερα στην κατάσταση ή στην καριέρα που επιδιώκει λίγο-πολύ ακόμα και στη διάρκεια των «τρελών» χρόνων του. Όπως και να χει το πράγμα, πρέπει να κάνουμε μια οριστική διάκριση μεταξύ των φοιτητών που θα ήταν αναγκαία εκμεταλλευμένοι και αυτών που θα γίνονταν μικροί ή μεγάλοι αστοί, μικροστελέχοι, καλύτερα πληρωμένα από τους εργάτες, αλλά κολωμένα που δεν μπόρεσαν να ανέβουν ψηλότερα στην ιεραρχική κλίμακα. Αυτή η κακοτυχία των μετρίων πλουσίων, αυτό το ολοφάνερο γεγονός ότι η πλειοψηφία των φοιτητών (των αληθινών φοιτητών) δεν θα κατορθώσει να φτάσει την πολυπόθητη αστική κοινωνική θέση, θα μπορούσε ν' αποδεικνύει ότι ο φοιτητής θα γίνει πραγματικά προλετάριος πασαλειμμένος μ' ένα μικροαστικό βερνίκι, ν' αποδεικνύει ότι είναι από τώρα ένας αισχρά εκμεταλλευμένος προλετάριος εξ αιτίας της ασυνέπειας του καπιταλισμού. Όλα αυτά θα μπορούσαν να μας πείσουν πως ο φοιτητής είναι τώρα και ήταν πάντα ένας ιστορικός σύμμαχος της εργατικής τάξης. Αυτή η αποδεικτική λογική καταλήγει φυσικά στην αναγκαιότητα της καλύτερευσης της μοίρας του φοιτητή και της τωρινής υπεράσπισης του μελλοντικού επαγγέλματός του. Έτσι βλέπουμε να οργανώνεται, για παράδειγμα, σε μερικά μέρη, μια υπεράσπιση του επαγγέλματος του ψυχολόγου που χρησιμεύει συγχρόνως για δεσμοφύλακας των παραβατών του νόμου, για συμφιλιωτής του εργαζομένου και των συνθηκών εργασίας στη σύγχρονη

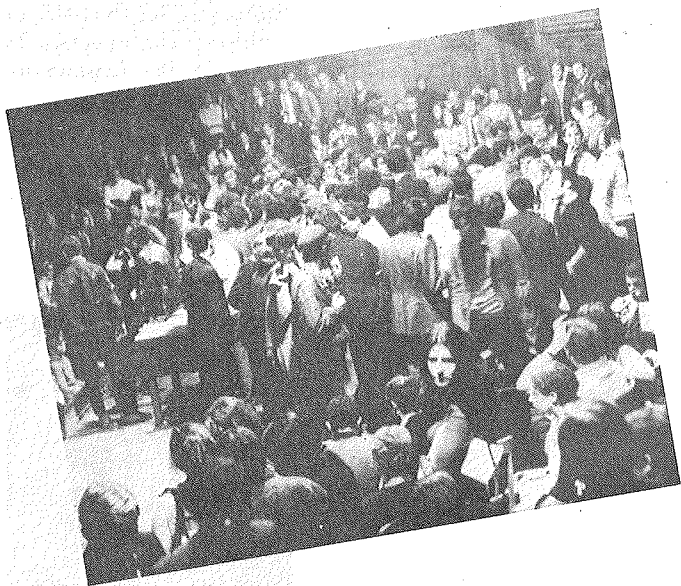

επιχείρηση, για ευνουχιστής των προδιαθέσεων αμφισβήτησης στους ενδεχόμενους επαναστάτες, για νέος καθοδηγητής της συνείδησης κλπ. Η μικρή αντίφαση που κάνει την αστική τάξη να διστάζει να επενδύει περισσότερο στο πανεπιστήμιο της, έχει σαν συνέπεια μια επιφανειακή αντίθεση μεταξύ των φοιτητικών συμφερόντων και των συμφερόντων της εξουσίας. Η κατεργαριά των ηλίθιων συνδικαλιστών είναι να εξηγήσουν στην αστική τάξη ποια είναι τα αληθινά της συμφέροντα, τι πρέπει να κάνει για να επιλύσει της αντιφάσεις της. Δεν έχει καμιά σημασία αν αυτοί οι συνδικαλιστές κάνουν μερικές μαλακισμένες αναλύσεις πάνω στα συμφέροντα της αστικής τάξης, εκείνο που μετράει είναι η έννοια της πρακτικής τους, η συνείδησή τους ότι πρέπει να ανταποκριθούν στις «αληθινές επιθυμίες» της αστικής τάξης. Εάν επιφανειακά τα συμφέροντα των φοιτητών και της εξουσίας αντιφάσκουν, οι συνδικαλιστές αυτοί κάνουν το πάν για να μας αποδείξουν ότι δεν υπάρχει ούτε καν φαινομενική αντίθεση.(...)

Πρέπει να έχουμε περισσότερες φιλοδοξίες, να μην αρκούμαστε σε μερικές αντιδράσεις ούτε στα ψιχία της υπεράσπισης μιας κατηγορίας

φοιτητών. Πρέπει να διαπιστώσουμε ότι το πανεπιστήμιο πέρα από το ρόλο του στον κοινωνικό και τεχνικό καταμερισμό της εργασίας, έχει την αποστολή να διοχετεύει τη σκέψη της εξουσίας. Το περιεχόμενο της ταξικής εκπαίδευσης είναι η κουλτούρα αυτής της τάξης ή όταν είναι «ουδέτερη», η κουλτούρα προς όφελος αυτής της τάξης. Για τον αληθινό φοιτητή το πανεπιστήμιο είναι ο τόπος όπου μυείται στις φόρμουλες και στις ιερές επιστήμες που θα του επιτρέψουν να κυριαρχήσει στην κοινωνία, μαζί με τους ομοίους του, μέσα στα πλαίσια της αστικής τάξης. Η πανεπιστημιακή εκπαίδευση είναι μια μύηση στην κυριαρχία. Η σκέψη της εξουσίας που διδάσκεται στο πανεπιστήμιο και στα κολέγια παίζει αναμφισβήτητα ένα σημαντικό ρόλο στην κοινωνία που αμφισβητούμε. Την ξαναβρίσκουμε να

κατευθύνει την καθημερινή ζωή, με τους νόμους και την κάθε είδους ηθική, να οργανώνει και να διαιωνίζει την οικονομική κυριαρχία της αστικής τάξης...

Απόσπασμα της πλατφόρμας των επαναστατών «φοιτητών» της Νάντης στη Γαλλία αρχές του 1968- που τιτλοφορήθηκε ειρωνικά: ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΜΙΑΣ ΜΕΙΩΣΗΦΙΚΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΣΤΗΝ U.N.E.F. (Εθνική Φοιτητική Ένωση Γαλλίας)

Τετάρτη βράδυ. Η πόλη έρημη από νωρίς. μιας και τα μαγαζιά είναι κλειστά, αφού η ζωή εδώ εξαρτάται από το αν τα εμπορικά καταστήματα είναι ανοιχτά ή κλειστά. Μάλλον για αυτό θέλουν και το ελεύθερο ωράριο... Καλό πάνε να κάνουν δηλαδή οι άνθρωποι. Θέλουν να δώσουν ζωή στις πόλεις αφού οι άνθρωποι ζούνε για να καταναλώνουν εμπορεύματα. Τέλος πάντων πάει άλλο το θέμα τώρα ενώ εγώ θέλω να γράψω κάτι άλλο...

Πριν πάω σπίτι είπα να κάνω μια βόλτα από το κέντρο της πόλης χαζεύοντας τους άδειους δρόμους και τα κλειστά μαγαζιά. Περπατούσα στη Παπαστρατού και καθώς οι σκέψεις μου μπερδεύονταν με τις ματιές που έπεφταν στις μισοσκοτεινές βιτρίνες με τον trendy "εξοπλισμό" και τις "προσιτές" τιμές, το βλέμμα μου έπεσε σε ένα διαφημιστικό πλακάτ μιας βιτρίνας bsb. Και τότε ξαφνικά σταμάτησαν οι σκέψεις μου και εγώ, πλησίασα για να δω καλύτερα αυτό που διάβασα στα πεταχτά:

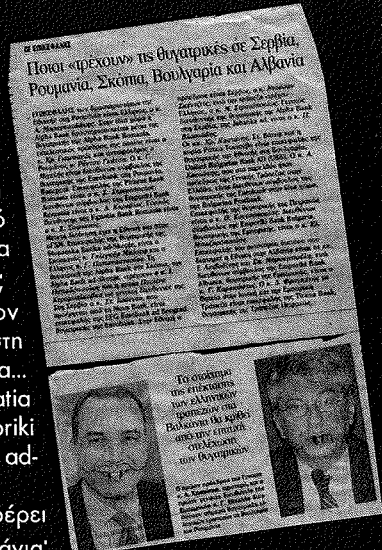
ΑΜΟΛΗΣΤΕ ΤΗ ΣΚΥΛΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΨΩΝΙΑ ΣΤΑ BSB ΚΑΙ ΚΕΡΔΙΣΤΕ!

Για λίγα δευτερόλεπτα έμεινα. Το διάβασα το ξανάδιάβασα. Όχι δεν έκανα λάθος.

Που μπορεί να φτάσει το μυαλό ενός διαφημιστή; Πως το life style ξεφτιλίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, πως το life style μοιράζει χειροπέδες στους ανθρώπους ξεφτιλίζοντας σχέσεις, καταστάσεις, ζωές. Αυτό που μόλις είδα σκέφτηκα ότι μπορεί να μην είναι τίποτα, να είναι κάτι απλό, σε σχέση με άλλα παρόμοια και πιο ακραία. Κι όμως αυτό πουλάει. Αυτό πουλάει και ο κόσμος αυτό αγοράζει. Το αγοράζει και γουστάρει. Έστριψα και την έκανα αμέσως από εκεί. Ξενέρωσα με όλη την life style ξεφτίλα που μας πλασάρουν όμορφα και ωραία και εμείς τη δεχόμαστε όμορφα και ωραία. Αλλά τι γκρινιάζω; Τι περίμενα να δω στις βιτρίνες; Εκτός από σκουπίδια; Περπατούσα με τα μάτια μου να αποφεύγουν τις βιτρίνες. Δεν ήθελα να δω άλλα διαφημιστικά παραληρήματα γεμίζοντας το μυαλό μου με βλακειές. Σκεφτόμουν την ατάκα που έλεγε στο τέλος: "και κερδίστε!" και έμεινα με την απορία. Δηλαδή τι θα κερδίσουν αν αμολήσουν τη σκύλα που κρύβουν μέσα τους; Κανά φίμωτρο ή κανά λουρί; ΚΑΛΑ ΨΩΝΙΑ... ΨΩΝΙΑ!!!

Βαλκάνια

Η εξαγωγή τραπεζικών στελεχών και τραπεζιών στις Βαλκανικές χώρες αποτελεί το τελευταίο εξαγωγίμο ελληνικό προϊόν, σε βαθμό που οι έλληνες να διεκδικούν το τίτλο «οι τραπεζίτες των Βαλκανίων». Με αυτό τον τρόπο ομοιοποιεί ο ελληνικός αστικός τύπος το ληστρικό επεκτατισμό της Ελλάδας στα Βαλκάνια. Και έτσι το εγχώριο δυναμικό τρέχει στα Βαλκάνια για να προλάβει τις θέσεις, τους μισθούς και την ταχύτερη επαγγελματική εξέλιξη. Και μαζί με αυτό και το ελληνικό κεφάλαιο επιταχύνει για να επεκταθεί, για να καταλήξει πια, να έχει το πρώτο λόγο στη διαμόρφωση του εκεί καπιταλισμού. Πώς; Αρκετές δεκάδες θυγατρικές ελληνικών τραπεζών, με κατά κόρον ελληνική διοίκηση και στελέχωση, ζουν και βασιλεύουν στη Ρουμανία, τη Σερβία, τη Βουλγαρία, την Αλβανία, τη Μακεδονία... Να μερικές: Alpha Bank Romania, Piraeys Bank Romania, Egnatia Bank Romania, Bulgaria PostBank, Emporiki Bank Bulgaria, Emporiki Bank Albania, Eurobank ad Beograd, Jubanka ad, Alpa Bank ad-Skopje. Και εύκολα τώρα, μπορεί κάποιος να πει: «Και μας τι μας ενδιαφέρει ή τι μας πειράζει τι κάνουν οι έλληνες τραπεζίτες στα Βαλκάνια; Εξάλλου οι τράπεζες δημιουργούν νέες θέσεις εργασίας». Αυτό δεν είναι αφελές, είναι τουλάχιστον ύποπτο. Γιατί οι τράπεζες είναι ένα δίκτυο οργανωμένης αφαιμάξης της κοινωνίας. Στη Ελλάδα, τα Βαλκάνια και παντού. Και όσο αφορά τα Βαλκάνια, κάποιος από τους στρατηγούς της αφαιμάξης αυτής, είναι και οι έλληνες τραπεζίτες, που δεν είναι τίποτα λιγότερο από την φυσική παρουσία του ελληνικού κεφαλαίου στις εκεί περιοχές. Ας το καταλάβουμε λοιπόν: το ελληνικό κράτος δεν έχει καμία σχέση με αυτό που οι περισσότεροι έχουν στο μυαλό τους. Αντίθετα: είναι αιμοβόρα επεκτατικό. Τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά.

Βέβαια αν

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΕΡΓΑΤΕΣ ΒΑΦΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ.

Αλλοι τρεις νεκροί εργάτες προστέθηκαν στο θανατηφόρο κατάλογο των εργατικών ατυχημάτων. Αυτή τη φορά οι δολοφόνοι ήταν η εταιρία Τιτάν (όπου δυο άνθρωποι άφησαν την ζωή τους στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς) και τα χαλυβουργεία Θεσσαλίας (όπου ένας άνθρωπος έχασε τη ζωή του).

897 οι νεκροί από το 2000 μέχρι και σήμερα στο βωμό του κέρδους των αφεντικών.

Το 2005 επίσημα στοιχεία (πόσα άλλα περιστατικά να θάβονται από τα αφεντικά άραγε;) καταγράφουν 112 νεκρούς εργάτες, ενώ από τον Ιανουάριο του 2006 μέχρι και το τέλος του καλοκαιριού προστέθηκαν άλλοι 48 και αυτός ο κατάλογος νεκρών από εργατικά ατυχήματα δεν θα έχει τελειωμό όσο οι άνθρωποι και κυρίως οι εργάτες θα κάνουν τα στραβά μάτια, όσο θα υπάρχει καταναγκαστική εργασία-μισθωτή σκλαβιά, όσο θα υπάρχει η έλλειψη ασφαλέστερων μέτρων και υγιεινής, πάντα σε συνδυασμό με την εντατικοποίηση της δουλειάς, για να τελειώνουν τα αφεντικά πιο γρήγορα της δουλειές τους και να πλουτίζουν.

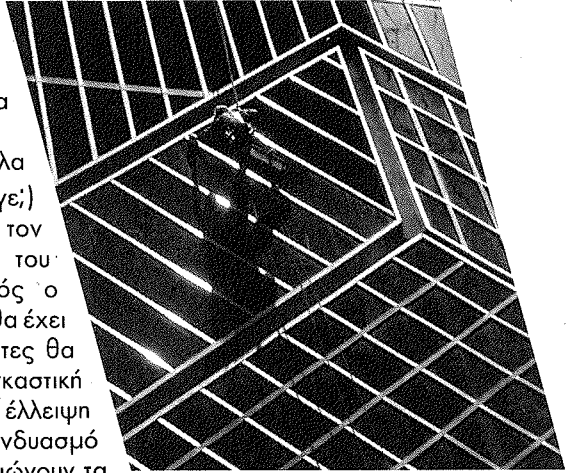
Όσο θα υπάρχει εκμετάλλευση από άνθρωπο σε άνθρωπο. Όσο θα υπάρχουν αφεντικά.

Τα συνδικάτα και τα εργατικά κέντρα είναι ελεγχόμενα από κυβερνήσεις και κόμματα παίζοντας το παιχνίδι τους καλύπτοντας τα αφεντικά τους. Ο Πολυζωγόπουλος (όπως και όλοι οι πρώην πρόεδροι της γσεεέ) έδειξε τι ακριβώς εξυπηρετούσε τόσα χρόνια. Αυτός μπορεί να ήθελε να ταυτίσει το όνομα του με την «εργατική τάξη» (και ας μην είχε δουλέψει ποτέ στη ζωή του) αλλά η θέση του δεν ήταν αυτή. Η θέση του ήταν στα γόνατα των αφεντικών του (να τον νταντεύουν και αυτός να τους κάνει τα θελήματα) διαμεσολαβώντας ανάμεσα σε αφεντικά και εργάτες επιφέροντας την τάξη όταν αυτή για κάποιο λόγο κινδύνευε να γίνει αταξία.

Η δουλειά είναι βασικό εργαλείο στα χέρια του καπιταλισμού και σίγουρα ένας από τους βασικότερους εκβιασμούς από την μεριά της εξουσίας. Οι πιέσεις που ασκούν τα αφεντικά μαζί με τους εκβιασμούς επιφέρουν ένα φόβο στους εργαζόμενους. Είναι ο φόβος της απόλυσης. Έτσι οι αντιδράσεις των εργατών είναι ελάχιστες. Τα αφεντικά βλέποντας ότι οι εργάτες αδυνατούν να οργανωθούν δυναμικά, και αφού συμβιβάζονται με όποιους όρους εργασίας και αν επιβάλουν, εντείνουν την μισθωτή σκλαβιά με διάφορες ανακατατάξεις στον εργασιακό χώρο. Οι εργάτες δεν χρειάζονται ούτε πολύχρωμα συνδικάτα, ούτε διαμεσολαβητές. Οι εργάτες χρειάζονται απλά να καταλάβουν τη δύναμη που έχουν παίρνοντας τις τύχες και τις ζωές τους στα χέρια τους. Οτιδήποτε υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο, είναι φτιαγμένο από τα χέρια τους. Πρέπει να καταλάβουν ότι δεν έχουν ανάγκη τα αφεντικά τους αλλά τα αφεντικά είναι που τους έχουν ανάγκη.

**ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΜΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ.**

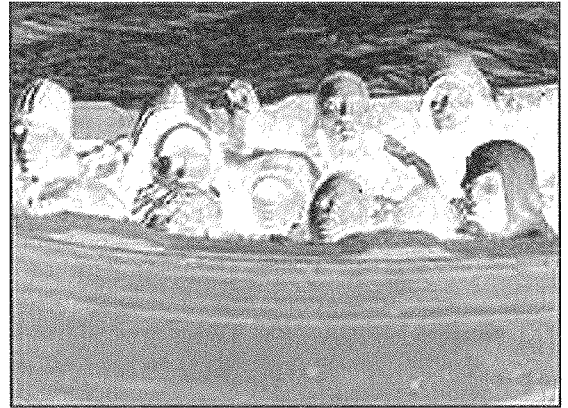
**ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΡΟΥΦΙΑΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ**

Στις αρχές του 2005 αναρχικοί ες και αντιεξουσιαστές -στρίες που δρουν σε συλλογικόπτες και σχήματα στην Άρτα, το Αγρίνιο, τα Γιάννενα και το Μεσολόγγι ξεκίνησαν ένα κύκλο συζητήσεων για τη δημιουργία ενός συντονιστικού δράσης στην περιοχή της δυτικής Ελλάδας. (...) Το Συντονιστικό Δράσης των Αντιεξουσιαστών στριών από Άρτα, του Ιού Αταξίας (Αγρίνιο), του Άτακτο (Μεσολόγγι) και της Ανοιχτής Συνέλευσης Αναρχικών Αντιεξουσιαστών Ιωαννίνων αποφάσισε αρχικά να ασχοληθεί με το ζήτημα των μεταναστών. Καθώς διαμένουμε στην περιφέρεια του ελλαδικού κράτους και κοντά στη βόρεια και δυτική συνοριακή

γραμμή του, ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωποι-ες με το φαινόμενο της μετανάστευσης και τις κοινωνικές εξελίξεις που διαμόρφωσε η διόγκωσή του την τελευταία δεκαεπταετία. Το οδικό δίκτυο που συνδέει τις τέσσερις πόλεις μας αποτελεί και τον κύριο οδικό άξονα μετακίνησης μεταναστών στριών προς τα μεγάλα αστικά κέντρα αλλά και της μεταγωγής τους για την επέλαση στις χώρες καταγωγής τους. (...)Επιθυμώντας να αποκτήσουμε μεγαλύτερη ευελιξία στην οργάνωση της δράσης μας και να επιτείνουμε την διαδικασία της ζύμωσης τόσο μεταξύ μας, όσο και με άλλους συντρόφους συντρόφισσες, μετανάστες- μετανάστριες και άτομα από τη Δυτική Ελλάδα, ώστε να προωθήσουμε αποτελεσματικότερα και δυναμικότερα τα τοπικά, εθνικά και παγκόσμια ζητήματα, εκτιμήσαμε ότι αυτό θα είναι εφικτό μέσα από μία συνεύλεση ατόμων με καθορισμένες, περιοδικές, κινητές συναντήσεις σε όλες τις συμμετέχουσες πόλεις.

Ο χαρακτήρας αυτής της συνέλευσης δεν θα μπορούσε παρά να είναι αντιεραρχικός, απορρίπτοντας ψηφοφορίες και κάθετες διαδικασίες συγκρότησης και αντιπροσώπου, αποφασίζοντας συλλογικά και πραγματώνοντας ομοίως τις ληφθείσες αποφάσεις. Δεν θα μπορούσε να είναι αδιαμεσολάβητος και άρα εχθρικός προς μμε, μκο, γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, πολιτικά κόμματα, όλους όσους επιχειρούν να κατευθύνουν τις συνειδήσεις μας. Δεν θα μπορούσε να είναι αντιθεσμικός και άρα ενάντια σε κράτη, σε μικρά και μεγάλα, ντόπια και ξένα αφεντικά, σε μπάτσους, ρουφιάνους, μιλιταριστές, σε κάθε θεσμικό μόρφωμα που σκοπό έχει το περιορισμό της δημιουργικής έκφρασης και των κοινωνικών αντιστάσεων. (...)

Συνέλευση Αναρχικών Αντιεξουσιαστών στριων Δυτικής Ελλάδας

Στα πλαίσια της συνέλευσης Δυτικής Ελλάδας, οργανώθηκε μία σειρά εκδηλώσεων (πορείες, μικροφωνικές, συζητήσεις, προβολές) και στις τέσσερις πόλεις το Μάιο του 2005. Επίσης το Γενάρη 2006 κυκλοφόρησε αφίσσα στα ελληνικά, τα αλβανικά και τα αγγλικά για την αλληλεγγύη στους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Το Μάρτη του 2006 πραγματοποιήθηκε στο Αγρίνιο συγκέντρωση, συζήτηση και εκδήλωση θέμα το μεταναστευτικό ζήτημα.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙ-ΒΙΑΣ

«Είμαι 15 χρόνια στην Ελλάδα και μετά από πολύ κόπο κατάφερα και έγινα νόμιμος εγώ και οικογένειά μου. Αφού βέβαια έδωσα και ένα σωρό λεφτά για τα χαρτιά. Τώρα όμως υπάρχει πρόβλημα γιατί έφυγαν τα καπνά από το Αγκρίνιο και μείναμε χωρίς δουλειά. Τι θα γίνει, δε ξέρω. Μάλλον θα φύγουμε για Κρήτη.» Αυτά έλεγε ο Σπύρος, που ήρθε το 91 από την Αλβανία, καθώς έψαχνε τα τσιγάρα του. Το αφεντικό είχε αργήσει αρκετά και μπορεί και να μην ερχόταν και καθόλου... Συνηθισμένα τα βουνά από τα χιόνια. Άναψε ένα τσιγάρο και συνέχισε. «Το τι έχω τραβήξει δε λέγεται. Μια φορά, το πρέπει να ήταν το 98 ερχόμουν για Τρίτη η τέταρτη από Αλβανία. Χωρίς χαρτιά. Εκεί στα σύνορα στη κακαβιά με τσακώνουν εμένα μαζί με άλλα δυο άτομα κάτι φαντάροι. Μάλλον είχαν εντολή να πιάνουν αυτούς που δεν είχαν χαρτιά. Το τι ξύλο φάγαμε δεν περιγράφεται. Πολύ ξύλο! Μετά μας δέσανε και μας πήγαν στη μονάδα στα Γιάννενα. Επειδή ήταν Σάββατο έλλειπαν όλοι. Μόνο ένας υπήρχε που ήταν πιο ανώτερος από τους φαντάρους αλλά συνέχεια έλειπε. Μέχρι τη Δευτέρα που μας διώξαν το τι τραβήξαμε δε λέγεται. Πέρα απ' ότι κάναμε όλες τις καθαριότητες και τις αγγαρείες συνέχεια, έρχονταν ή όλοι ή ένας ένας και μας χτυπούσαν. Με κλωτσιές, μπουνιές, ξύλα... Πολύ ξύλο. Και όλα αυτά από απλούς φαντάρους. Βασανιστήρια κανονικά. Ήταν ένας φαντάρος, ο πιο παλιός μάλλον, που ήταν σαν αρχηγός εκεί μέσα και αυτός ήταν που έκανε τα χειρότερα. Σε αυτόν του άρεσε να μας καίει με αναμμένα τσιγάρα... Και ήταν μόνο 20 χρονών. Όχι ότι οι άλλοι ήταν καλοί αλλά αυτός ήταν που επέμενε τις περισσότερες φορές να μας δέρνουν.. Τέλος πάντων. Τη Δευτέρα μας διώξαν και μας πήγαν στα σύνορα τσακισμένους από το ξύλο, την πείνα και τη δίψα.»

Αυτά
είπε ο
Σπύρος
και εγώ
για άλλη
μια
φορά
έστεκα
αμήχανο
ς
δίπλα
σε
τέτοια

βιώματα. Εξάλλου υπήρχε και ένας τεχνικός διαχωρισμός ανάμεσα μας που, όπως και να το κάνουμε, είναι δύσκολο να αρθεί. Δύσκολο, ωστόσο όχι ακατόρθωτο. Το μόνο που αξιόπηκα να πω ήταν «Γάμπησε τα. Στο κόσμο όλο μαλακίες γίνονται»

«Δε πειράζει» μου είπε «αυτοί που τις κάνουν, αργά ή γρήγορα θα πληρώσουν. Γιατί και αυτόν το φαντάρο, τον αρχηγό, τον βρήκα τυχαία στα Γιάννενα.»

«Σοβαρά μιλάς; Και τι έγινε;» ρώτησα. «Έπαθε αυτό ακριβώς που του άξιζε.» Και κοίταξε όλο νόημα καθώς έσβηνε το τσιγάρο του.

Εικόνες στον πάτο του βαρελιού

Το πρόβλημα με την πηγή της εργασίας είναι πως αναπαράγεται όχι μόνο από τα αφεντικά αλλά και από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Είναι μάλλον κάτι που έχει ποτίσει βαθιά την ύπαρξη των ατόμων που κινούνται στο κέντρο ή στη περιφέρεια του κοινωνικού ιστού του συγχρονου κόσμου..

Γιατί μόνον έτσι δικαιολογείται η εξουσιαστική στάση ενός παλιού εργαζομένου σε έναν νεοπροσληφθέντα συνάδελφού του. Μόνον έτσι εξηγείται ότι οι δυναμικές απεργίες έχουν τοποθετηθεί στις βιτρίνες του μουσειακού οπλοστασίου των εργατών.

Τελικά, τι ακριβώς κάνει η εργατική τάξη;

Ο κατά πολλούς και κομματικούς, φορέας της επανάστασής;

Το πάλοι ποτέ επαναστατικό υποκείμενο;

Προφανώς κάνει αυτό που κάνει και το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας: κάθεται στα αυγά της. Ή, όταν δεν κάθεται στα αυγά της, αναζητεί τρόπους να ανέβει με κάθε κόστος στις υψηλότερες θέσεις της κοινωνικής ιεραρχίας. Γιατί νομίζει πως αυτό είναι το καλύτερο που μπορεί να της συμβεί.

Μια πολεμική βέβαια κατά της κοινωνίας συνολικά, θα ήταν παραπλανητική και άστοχή, μιας και υπάρχει ένα κομμάτι της οποίας, έχει συνείδηση της κοινωνικής πραγματικότητας. Και μέσα σε αυτό το κομμάτι υπάρχουν οργανωμένες κινήσεις ανθρώπων που επιπειθούν με τα μέσα που επιλέγουν σε αυτά που αυτές νοσηματοδοτούν ότι δημιουργούν τα προβλήματα σε αυτό το κόσμο. Αυτό δε σημαίνει όμως πως η κοινωνία συνολικά δεν προάγει και αναπαράγει με υπέρμετρη αφέλεια όλες αυτές τις δομές που επιβάλλουν τα συμφέροντα των από πάνω.

Το πρόβλημα είναι συνολικό. Και έγκειται στο γεγονός ότι η κοινωνία πέρα από τάξεις είναι χωρισμένη και σε μικρά ατομικά κομμάτια. Και τα μικρά αυτά κομμάτια είναι έγκλειστα σε μικρά κελιά ιδιόκτησης. Ο κάθε άνθρωπος μένει μόνος του να συμμετάσχει στην καθημερινή εμπειρία της φθοράς της βιωμένης ζωής.

Γιατί πολύ απλά φοβάται... Φοβάται το αφεντικό του, φοβάται τους μπάτσους, τους τρομοκράτες, τους αλβανούς, τους ισλαμιστές, τον τύπο από την δουλειά που θα του πει να κατέβει σε απεργία. Φοβάται τον

εκάστοτε κατασκευασμένο εχθρό.

Επίσης φοβάται το τι θα πει ο κόσμος.

Έτσι ο ίδιος λεπτατεί το κομμάτι της ζωής του που δεν έχουν προλάβει άλλοι να το λεπτατίσουν

Ο καθένας μόνος του λοιπόν και η κοινωνία κατατεμαχισμένη σε ολοένα και περισσότερες διαχωρισμένες σφαίρες.

Επικοινωνία;

Φυσικά και υπάρχει. Μόνο που η επικοινωνία και οι σύγχρονες κοινωνικές σχέσεις είναι διαμεσολαβημένες από εικόνες. Και

όχι μόνο: ολόκληρη η κοινωνική δραστηριότητα πλαισιώνεται και αιχμαλωτίζεται από εικόνες.

Εικόνα όμως δεν είναι μόνο αυτή της τηλεόρασης, που ούτως ή άλλως παρουσιάζει τον κόσμο όπως τον θέλουν. Εικόνες είναι οι ρόλοι και τα στερεότυπα και όλες οι συμπεριφορές που προκύπτουν.

Σχολείο-(σπουδές)-δουλειά-οικογένεια είναι η πιο ομαλή πορεία. Οτιδήποτε άλλο είναι εκτροχιασμός. Μέσα από αυτή τη διαδικασία η οποία είναι αιτία και αποτέλεσμα- οι εικόνες καταλήγουν να αποκτήσουν πραγματική υπόσταση και να αποτελέσουν το κύριο λόγο μιας επιβαλλόμενης συμπεριφοράς.

Η εικόνα του ευτυχισμένης οικογένειας που απολαμβάνει χωρίς γκρίνιές την βόλτα με το καινούριο αυτοκίνητο, είναι χιλιάδες φορές πιο βάνουσα από το χτύπημα του γκλόπ του μπάτσου.

Η εικόνα του ανέμελου όμορφου νέου που απολαμβάνει τις νέες τεχνολογίες του κινητού του παρέα με την εξίσου όμορφη και ανέμελη φιλενάδα του είναι αυτή που ξεσκίζει τις ψυχές των αληθινών νέων και τους οδηγεί συλλήβδην σε κάθε λογής συμβάσεις και ψευδοεπιλογές.

Η εικόνα του τρέχω-και-δε-φτάνω μοντέρνου καριερίστα που ασχολείται επιτυχώς με την ανοικοδόμηση του μελλοντικού προσωπικού και οικογενειακού του παραδείσου είναι αυτό που τρελαίνει το 15% του ενήλικου πληθυσμού με κρίσεις άγχους και πανικό.

Η εικόνα είναι το νέο όπλο επιβολής. Ο μοντέρνος τρόπος διαχείρισης των κοινωνικών εντάσεων. Το νέο μέσο καταστολής των ανυπότακτων. Είναι αυτό που καλλιεργεί το έδαφος για να ριζώσει πιο καλά η ταξική ειρήνη.

Ουσιαστικά όμως, το πρόβλημα δεν είναι ούτε οι εικόνες ούτε η αναπαράσταση τους αυτές καθ' αυτές, αλλά η κοινωνία που έχει ανάγκη αυτές τις εικόνες.

Για αυτό και οι εργάτες κάθονται στα αυγά τους. Γιατί έχουν πεισθεί ότι αυτό είναι το καλύτερο που μπορούν να κάνουν για τους εαυτούς τους.

Επιπλέον, όταν δεν κάθονται στα αυγά τους, προσπαθούν από το πάτο του βαρελιού στο οποίο βρίσκονται, να αποκτήσουν μία καλύτερη θέση στην ιεράρχηση του πάτου. Γιατί όπως φαίνεται και ο πάτος του βαρελιού έχει αποκτήσει διαστρωμάτωση.

Έτσι, λοιπόν, οι εικόνες κοροϊδεύουν, παραπλανούν, χειραγωγούν, διαφθείρουν. Και οι εκμεταλλεόμενοι και καταπιεζόμενοι δεν μπορούν ούτε να εκφραστούν, ούτε να δράσουν. Πάντως εάν αποκτούσαν πραγματικά τη θέληση και τη δυνατότητα, τότε το καπιταλιστικό σύστημα θα εξαφανιζόταν αμέσως, όπως ένας κακός επιβάτης.

Το ερώτημα όμως παραμένει: Τώρα τι κάνουμε; Η απάντηση σίγουρα δεν μπορεί να δοθεί από καμία ιδεολογία. Γιατί οι ιδεολογίες και οι έτοιμες λύσεις το μόνο που έχουν προσφέρει μέχρι σήμερα είναι σκοπιμότητες και τζάμπα αίμα.

Ωστόσο η Ιστορία και η κατανόηση της έχει πολλά να προτείνει. Και η εμπειρία από την κατάκτηση της καθημερινής μας ζωής ακόμη περισσότερα.

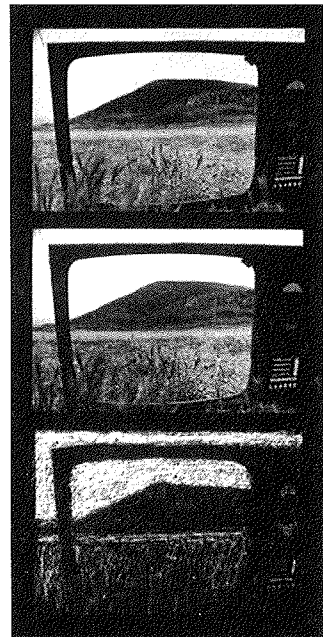
Η ΣΚΟΝΙΣΜΕΝΗ ΠΟΛΗ

Η πόλη είναι κίτρινη. Μια πόλη φτιαγμένη από άμμο. Άμμος καυτή παντού. Ο αέρας πηκτός, ζεστός. Ράγες από τρένα, ξεχασμένα, που κάποτε κυλούσαν. Μέσα στις ράγες κείτονται ψόφια περιστέρια. Μια γρια που σέρνει ένα γαϊδούρι κουσό. Η εικόνα της τρέμει από την καυτή ατμόσφαιρα. Μια γυναίκα έγκυος, πάνω σε μια βεράντα. Η κοιλιά της είναι διάφανη και φαίνεται το έμβρυο. Έχει δόντια, και παρακολουθεί τα πάντα με μάτια άγρια. Η γυναίκα κρατάει μια πετονιά και φαρεύει. Κάτω από την βεράντα είναι ένας βούρκος, ένα έλος πρασινοκίτρινο. Από κει βγάζει ψάρια μεγάλα, ίσα μ'αυτην, έχουν χέρια και πόδια και ουρλιάζουν με ανθρώπινη φωνή. Τα πετάει με δύναμη και σκάνε με πάταγο το ένα πάνω στο άλλο, στο μάρμαρο της βεράντας. Σπαρταράνε εκεί για ώρα, ώσπου δεν κινούνται πια. Το έμβρυο μέσα της, γελάει χαιρέκακα. Μια παιδική χαρά μουσείο. Ένα λούνα πάρκ μισοθαμμένο στην άμμο.

Ο κυβερνήτης της πόλης βγαίνει να μιλήσει. Ανεβαίνει σε μια εξέδρα που έγινε γι'αυτό το σκοπό. Ξανθά, θαμπά, μακριά, μαλλιά, επιβλητική φωνή, μάτια σκληρά. Στο χέρι του κρατάει ένα μαστίγιο, μακρύ, χιλιόμετρα. Με μια κίνηση του, μπορεί να πάρει το κεφάλι κάποιου, στην άλλη άκρη της πόλης. Εκθειάζει τα καλά αυτής της πόλης και φτύνει υποσχέσεις στα σκονισμένα πρόσωπα των ανθρώπων, μα κανείς δεν τολμά να φέρει αντίρρηση. Δεν τολμά να σκεφτεί καν. Διαβάζει τη σκέψη κι αλίμονο σ' αυτόν που δεν τον συμπαθεί. Κινδυνεύουν οι πάντες από το μαστίγιο του. Ακόμα και εσύ που διαβάζεις αυτές τις γραμμές. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί να βιάσεις το μαστίγιο στο λαιμό σου.

Οι άνθρωποι σκύβουν το κεφάλι και θάβουν σε βαθιές σήραγγες της ψυχής τους κάθε αντιδραστική σκέψη κι αρνητικό συναίσθημα.

Όταν μετά από καιρό, θελήσουν να τα βρουν, δεν θα υπάρχουν πια. Έχουν χαθεί. Μαζί κι η ψυχή τους. Όμως τους αρκεί, που το κεφάλι στέκεται ακόμα στους ωμούς τους.

Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ.

Αυτό που έχουμε παρατηρήσει στο ΟΑΕΔ και είναι αρκετά έντονο, είναι πως μέσα στο χώρο αυτό οι κοινωνικές συμπεριφορές είναι συγκεκριμένες. Κατ' αρχήν πλανιέται μια έντονη νευρική κατάσταση. Επίσης τα άτομα διακατέχονται από μία απροσδιόριστη αντικοινωνικότητα. Και αυτό το λέμε διότι αν στο χώρο αυτό συναντηθούν παλιοί γνώριμοι κατά περίεργο τρόπο τα βλέμματα δε θα διασταυρωθούν και ο ένας απλά θα αγνοήσει μεθοδικά την ύπαρξη του άλλου. Και αν τελικά δεν μπορεί να αποφευχθεί η συνάντηση οι χαιρετισμοί θα είναι αμήχανοι και οι κουβέντες, αν υπάρξουν, θα είναι φειδωλές.

Γιατί άραγε;

Η απάντηση είναι μία: Ντροπή.

Υπάρχει η ντροπή της ανεργίας.

Ωστόσο για να επέλθει η ντροπή θα πρέπει πρώτα να προηγηθεί κάτι άλλο: Ταπείνωση και υποβιβασμός. Γιατί ο άνεργος κατηγορείται αλληπάλληλα πως ο ίδιος φταίει για την ανεργία του. Ότι ο ίδιος είναι υπεύθυνος για την κατάσταση του και ότι του συμβεί του αξίζει.

Τελικά είναι άχρηστος και δε προσφέρει τίποτα στον εαυτό του και τους γύρω του. Ντροπή!

Δηλαδή με συνοπτικές διαδικασίες, συντελείται αυτό που λέμε «πόινικοποίηση της ανεργίας»

Και μαζί με τη ανεργία κατακρίνονται εκείνες οι δραστηριότητες που την συνοδεύουν και που γεμίζουν τον «ελεύθερο» χρόνο του ανέργου. Όταν δηλαδή ο άνεργος ασχολείται με οτιδήποτε άλλο εκτός από τη ανεύρεση εργασίας, το σχόλιο του τύπου «αντί να πας βρεις καμιά δουλειά κάθεσαι και ασχολείσαι με μαλακίες» είναι χαρακτηριστικό στοιχείο της αντιμετώπισης του από την κυριλέ εργαζόμενη κοινωνία. Άγχος!

Εξάλλου ο ελεύθερος

(αλλά και του καταχρηστικά ελεύθερος γιατί είναι ξεχρεώνει τις εμπορευματικού συμφέροντα των αφεντικών έχουν

Τελικά ο άνεργος έλλειψη της μισθωτής έχει καμία διάθεση να

δημιουργήσει, έστω να ονειρευτεί. Όταν ο χρόνος σταματά να χαρακτηρίζεται με οικονομικούς όρους και νόρμες, θεωρείται χρόνος νεκρός, χρόνος καταπίεση. Μιζέρια!

Δηλαδή η εργασία και η ηθική της καταδυναστεύει και την ελεύθερο χρόνο που προέρχεται από την ανεργία.

Ο άνεργος είναι ένα μηδενικό, ένα καμένο χαρτί. Και παρόλο που δεν ανήκει στον εαυτό του, συνεχίζει να ανήκει στην εργασία. Αυτό που του ρημάζει τη ζωή, ρίχνοντάς τον στη αλλοτρίωση του εργοστασίου, της οικοδομής, του γραφείου ή οποιοδήποτε άλλου χώρου που του απομυζά την σωματική ή τη πνευματική του ενέργεια, συνεχίζει να τον ροκανίζει εξωτερικά και ο άνεργος, όπως και ο εργαζόμενος, τρομοκρατείται στην ιδέα να δοθεί και να αφιερωθεί ανεπιφύλακτα στην ευχαρίστηση μιας ξεκούραστης και χωρίς δουλειά περιόδου.

Πάντως εμείς δε θα βγούμε να φωνάζουμε «δουλείες για όλους», ούτε θέλουμε να διεκδικήσουμε έναν υψηλότερο κατώτατο μισθό. Έχει αποδειχθεί πως αυτές οι τακτικές δεν αλλάζουν ούτε κατά ένα χιλιοστό τις ζωές μας και αφήνουν στο απυρόβλητο τις πραγματικές αιτίες που δημιουργούν την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Δεν έχουν καταφέρει να μας πείσουν και ούτε πρόκειται- ότι είμαστε ένα μικρό γρανάζι στην μηχανή του καπιταλισμού και για αυτό δεν θα διαμαρτυρηθούμε χαζοδιαδηλώνοντας για την μείωση της αγοραστικής μας δύναμης.

Με ή χωρίς δουλειά, η ανατροπή της μισθωτής αποκτήνωσης και η απελευθέρωση της καθημερινής μας ζωής θα παραμείνει η κύρια ασχολία μας.

χρόνος του ανέργου εργαζόμενου) ονομάζεται ταγμένος να επιταγές του κόσμου που τα αγαπημένων μας φτιάξει.

ντροπή για την του σκλαβιάς δεν επινοήσει, να

ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ Η ΤΕΜΠΕΛΙΑ.

χωρίς επιστροφή

Οι αυτόχειρες πάντα με συγκλόνιζαν. Στέκω με σεβασμό και αμηχανία μπροστά στη φυγή τους. Αδυνατώ να κατανοήσω τη πράξη τους. Νοιώθω μια νοσηρή περιέργεια για τις τελευταίες σκέψεις τους, τα μικρά και τα μεγάλα που τους απασχολούν πριν περάσουν στην άλλη πλευρά. Επιχειρώ να αφουγκραστώ τη λύπη και την απόγνωσή τους, την ήρεμη απελπισία τους. Επιχειρώ να ακολουθήσω ανάποδα τη διαδρομή τους: από το τέλος στην αιτία. Πάντα κάτι μου διαφεύγει.

Οι αυτόχειρες πάντα με φόβιζαν. Με τρομάζει αυτό το βήμα να βρεθούν στο απέκεινα, να στρέψουν τα νώτα τους στη ζωή, να ακυρώσουν ότι εμείς θεωρούμε μεγαλείο της αλλά γι' αυτούς αποδείχτηκε μνημειώδες σφάλμα. Καταργούν την ύπαρξή τους τόσο απλά όσο εμείς την αντέχουμε. Παλεύουνε για να βγουν κάτι που σ' εμάς μοιάζει απανεμιά. Κάτι προφανώς μου διαφεύγει.

Οι αυτόχειρες πάντα με θύμωναν. Με εκμηδενίζει η δύναμή τους, το θάρρος -αυτό που φαίνεται θάρρος-, η γενναιότητα και η απουσία φόβου για κει που ταξιδεύουν. Αναρωτιέμαι ποιος εφιάλτης να τους στοιχειώνει. Πόσα λίγα πράγματα τους κρατούσαν στη ζωή και πάνε έτσι θαρραλέα στο άγνωστο. Κάτι βεβαίως μου διαφεύγει.

Οι αυτόχειρες πάντα με αναστάτωναν. Ποιους δυσανάγνωστους ουρανούς κοίταζαν; Πόσο μαύρη ήταν η νύχτα τους; Πόσο τυραννική η μέρα τους; Πόσο ταραγμένος ο ύπνος τους; Πόσο ανυπεράσπιστα τα συναισθήματά τους; Πόσο καιρό ακόνιζαν τα όπλα της ευαισθησίας τους; Τι πάστα άνθρωποι είναι τέλος πάντων; Ατσάλινοι ή γυάλινοι; Κάτι από αυτούς μου διαφεύγει.

Οι αυτόχειρες πάντα με γέμιζαν ενοχές. Σαν να φταίμε όλοι μ'αίς που δεν τους χωρέσαμε. Έχει κάτι περιφρονητικό η πράξη τους. Έγνοιες, βιοτικές συνθήκες, όνειρα και συμβιβασμοί. Κι όμως αυτοί ξεχωρίζουν: η θλίψη τους μεγαλύτερη από τη χαρά τους. Αναλαμβάνουν να κλείσουν λογαριασμούς αυτοί μόνοι σ' έναν κόσμο που πάντα κλέβει στο δίνε και λαβείν. Κάτι μου διαφεύγει.

Οι αυτόχειρες πάντα με συγκλόνιζαν. Γνωστοί και άγνωστοι, όλοι φεύγουν μ'ένα παράπονο που δεν το άκουσε κανείς, με λυγμούς που δεν παρηγόρησε κανείς. Οργιάζουν τόσο ήσυχα πίσω από τις λέξεις που διαλέγουν να πουν αντίο. Πότε ένα ευχαριστώ ,πότε ένα κατηγορώ, σπανίως τίποτα. Πάντα όργια από άλλες διαδρομές και για άλλες αιτίες πάντα. Όλοι κρυφοί συνομιλητές μιας άλλης ζωής, της ζωής που δεν βίωσαν. Άραγε υπήρχε πάντοτε αυτή η παρόρμηση; Πως χτίστηκε μέσα τους; Ποιες πληγές μάτωναν τη φιλήσυχη ή άγρια καθημερινότητά τους; Πότε αποφασίζουν να διασχίσουν τα σύνορα του ανεπίπτου;

Στέκω πάντα με σεβασμό μπροστά στους αυτόχειρες . Μου είναι άγνωστοι και γίνονται οικείοι καθώς ανοίγουν τη πόρτα και βγαίνουν από τη ζωή σαν να είναι κάπου αλλού ο απώτερος σκοπός τους. Νικημένοι ή νικητές; Μυστήριο. Ας ελπίσουμε ότι κάποτε θα γραφτεί ένα ωραίο κείμενο χωρίς ίχνος αλήθειας που ίσως αυτό να δώσει τη λύση του αινίγματος.

“Τα ρολόγια σημαίνουν
τις χαμένες ώρες
όμως κανείς δεν τα πιστεύει.
Στα ατελείωτα σήματα κινδύνου που
έστειλα
και δεν μου έχει κανείς ανταποκριθεί.
Όμως μία μέρα
θα καταλάβω
πως έφτασα μέχρι εδώ.
Έγιναν όλα πολύ γρήγορα.
Οι φίλοι μου σκόρπισαν,
άλλοι χάθηκαν στον πόλεμο.
Οι παντρεμένοι
γερνάνε πλάι σε ανθρώπους ξένους.
Καμιά φορά τα απογεύματα
σηκώνεται αγέρας.
Χτυπούν σαν τύψεις
τα παραθυρόφυλλά.
Για ποιο ωραίο σφάλμα άραγε;
Και η παιδικότητα
ένα ουράνιο σχόλιο
στο αίνιγμα να υπάρχουμε.”